

Upphovsman; Hans Hedberg; Fotografins Hus, Stockholm, 15/3-28/4, 2012

Artikel (Hans Hedberg) Curator, intervjufilm (med Olof Glemme)

Hyun-Jin Kwak/The Island – A Case Study of a Collector's Mind

Grand 2 - A View of Alps

**Hyun-Jin Kwak:
The Island –
A Case Study of a Collector's Mind**

15 march - 28 april 2012

The poison sank and it paralyzed my will
Leonard Cohen

What is it that fascinates us with decay? A sense of relief when we think we can avoid it? Or do we recognise it in ourselves?

Most people carry an order and this order also carries them. To make existence bearable, we seem to require an organization of things and towards the reality around us. A structure, an imprint, a house mark that binds us to the world. Even when we have left the room our order remains as a memento, as a note that slowly withers. Our things will leave for new determinations. Our view of the world follows us into the grave.

Some orders have a more lasting nature, are relatively intact over the decades and centuries. They are usually linked to power, wealth or events, given a decisive meaning and hence have conquered historical, cultural or symbolic significance. Quite often they also reflect a vain desire, sometimes possessed, to overcome death.

The antithesis, the lack of order, is often disabling relations with reality. To actively undermine and demolish order, psychiatry has characterized as (self-) destructive and aggressive, an utterance of the death drive.

Korean artist Hyun-Jin Kwak's exhibition (and book) *The Island - A Case Study of a Collector's Mind* establishes a psychological landscape. In the very centre of the Italian city Reggio Emilia is the Palazzo Barbieri - a building from the 1500s in a strong decay. Here, Francesco Barbieri has accumulated all sorts of things over the course of many decades. The initial stages involved antiques that were stacked in the palace spare rooms, but later, his collection has come to be extended to all sorts of things; plastic bags, umbrellas, bills in unopened envelopes, cardboard boxes, batteries, ceramic tiles, etc. All saved with no visible rank or overall structure. Traces from renovation attempts that never have been completed can also be discerned. In the courtyard there are a collection of tiles, a cement mixer, a twenty-meter high crane. The Palazzo Barbieri bears obvious signs that the aristocracy principle to manage and improve an inherited property to the next generation has been neglected. The collection takes on pathological proportions. Items from the contemporary department store are stacked next to centuries-old wall paintings, decorations and antiques. And on top of all, time place a grey veil of dust and dirt, which equates all things, makes them invisible and emptying them from all its former ambitions.

Grand I- A View of a Lake and a Temple

After seeing Hyun-Jin Kwaks images you may get an impulse to describe Francesco Barbieri as paralyzed, as unable of keeping his heritage. To correct his awkward neglect and clumsy hoarding, social and medical norms provide at least one diagnosis. But is defeat a disease? Or surrender? Let us not forget that the tolerance level of society can be discerned in how society relates to its deviants. The degenerated Palazzo - where Francesco Barbieris inscrutable order gives the impression both aiming to transcend death and relinquish to it – looks into us.

Hans Hedberg

Vad är det som fascinerar oss i förfallet? En lättnad över att vi tror oss undgå det?
Eller att vi känner igen det hos oss själva?

De flesta människor bär en ordning och denna ordning bär också dem. Tillvaron, för att den ska bli begriplig och hanterbar, verkar kräva en organisation av tingen och verkligheten kring oss. En struktur, ett avtryck, ett bomärke som fogar oss samman med världen. Även när vi lämnat rummet finns ordningen kvar som ett memento, en anteckning sakta på väg att blekas bort. Tingen efter oss skall ge sig av till nya bestämningar. Vår syn på världen följer oss i graven.

En del ordningar får en mer bestående karaktär, står relativt intakta över decennier och sekler. Ofta är de kopplade till makt, välstånd eller händelser som getts en avgörande innebörd och därigenom har erövrat historisk, kulturell eller symbolisk betydelse. Inte sällan avspeglar de också en i grunden fåfång - någon gång en besatt - önskan om att övervinna döden.

Antitesen, avsaknaden av ordning, ger ofta handikapp i förhandling med omgivning och verklighet. Att aktivt underminera och demolera ordningar har psykiatrin karakteriserat som ett (själv)destruktivt och aggressivt beteende, ett uttryck för dödsdrift.

Den koreanska konstnären Hyun-Jin Kwaks utställning (och bok) *The Island – A Case Study of a Collector’s Mind* skriver in sig i ett psykologiskt landskap. I centrala Reggio Emilia, Italien, i det Barbieriska palatset - en byggnad från 1500-talet i starkt förfall - har Francesco Barbieri i vår tid under flera decennier samlat på saker. I ett inledande skede rörde det sig om antikviteter som staplades i palatsets outnyttjade rum, men senare har samlandet kommit att utvidgas till att omfatta allt möjligt såsom väskor, plastpåsar, paraplyer, räkningar i ouppsprättade kuvert, kartonger, batterier, kakelplattor, m.m. Allt sparat utan någon synlig rangordning eller övergripande struktur. Renoveringsförsök som aldrig har slutförts kan också urskiljas. Så står exempelvis på innergården en samling takpannor, en cementblandare, en tjugotoalet meter hög lyftkran. I det Barbieriska palatset finns många tydliga tecken på att aristokratins traditionella principer om att förvalta och förbättra en ärvd egendom till nästa generation inte följs. Att skydda huset eller sakerna från förfall är försummat. Istället verkar själva samlandet närma sig patologiska proportioner. Vår tids begagnade artiklar från varuhuset travas intill sekelgamla väggmålningar, utsmyckningar och antikviteter. Och över allt lägger tiden en grå slöja av damm och smuts, likställer, osynliggör och utplånar ambitioner.

Efter att ha sett Hyun-Jin Kwaks bilder får man kanske en impuls att beskriva Francesco Barbieri som handlingsförlamad. En man vilken inte kunnat förmå sig att förvalta sitt arv. För att korrigera hans valhänta vanvård och tafatta hamstrande tillhandahåller normerna minst en diagnos. Men är nederlag, kapitulation, en sjukdom? Låt oss inte glömma att toleransnivån i samhället kan urskiljas i hur samhället förhåller sig till sina avvikare. Det förfallna palatset - som i Francesco Barbieris outgrundliga ordningar både ger ett intryck av att syfta till att överskrida döden och att ge efter för den – ser in i oss.

Hans Hedberg

Den koreanska konstnären Hyun-Jin Kwak är född 1974 i Sydkorea. Hon examinerades (BFA i skulptur och installation) från Hong-Ik University i Seoul 1998 och tog sin MA på Konstfack i Stockholm 2005. Det var där hon började arbetet med det uppmärksammade, och fortfarande pågående fotografiska projektet *Girls In Uniform*. Det har visats i Europa och Korea sedan 2005. Samma år fick Hyun-Jin Kwak Hasselbladstiftelsens Victorstipendium och i år är hon nominerad till Prix Pictet. *The Island – A Case Study of a Collector's Mind* är ett nytt projekt som för första gången visas i sin helhet på Fotografins Hus. Projektet finns utgivet i en bok med samma titel (Revolver Publishing, Berlin 2011). Hyun-Jin Kwak representeras av Peter Lav Gallery, Köpenhamn och Galleria UNO+UNO, Milano.

Människoskildringar

Hyun-Jin Kwaks utställning ingår som den femte i en serie där Fotografins Hus ger plats åt olika typer av människoskildringar. Under 2012 har den israeliska konstnären Elinor Carucci visat sina familjebilder, *Släkt och subjekt*. Under 2011 visades den schweiziska konstnären Eva Lauterleins *Sken och sannolikhet*, amerikanen Richard Renaldis *Unga män och främlingar*, samt bilder från ett australiensiskt polisarkiv, *This man refused to open his eyes*.

kritik

Konstredaktör Clemens Poellinger e-post clemens.poellinger@svd.se Litteraturredaktör Lina Kalmteg e-post lina.kalmteg@svd.se Kritikkörför Margaretha Schön e-post margaretha.schon@svd.se Debatt e-post kulturdebatt@svd.se

KONST

KOMMENTAR
ORIGINALITET

LARS O ERICSSON

Konsten att kopiera ärligt

Vad är skillnaden mellan en målning gjord av storförälskaren Wolfgang Beltracchi och Warhol flowers av Elaine Sturtevant? Den förra har dömts till sex års fängelse, den senare har fått Venedigbiennalens finaste utmärkelse och hänger nu på Moderna museet i Stockholm.

Jag kan förstå om folk i allmänhet ställer sig frågande till denna minst sagt ojämliga behandling av två tavelproducenter. För både Beltracchi och Sturtevant har gjort nära nog exakta kopior av redan existerande konstverk. Och bägge har sålt dessa till mycket höga priser och därmed tjänat åtskilligt med pengar åt sig själva. Men med Sturtevant ses som en viktig samtida konstnär behandlas alltså Beltracchi som en kriminell.

Om det finns en vettig förklaring till denna olikhet i behandlingen, vilken är den i så fall? I en krönika (SvD 21/3) hävdar Clemens Poellinger att skillnaden är att Sturtevant verkat inom konstens institutioner medan Beltracchi befunnit sig utanför. Förklaringen skulle alltså vara att Sturtevant och Beltracchi verkat i helt olika sammanhang. Men är detta den enda förklaringen?

Att Sturtevant alltid jobbat i konstvärlden står klart. Men det har också på sätt och vis Beltracchi gjort. Hans förfälskningar har köpts av samitare, sålts av auktionshus och bedömts av konstexperter. Och samlare, auktionshus och experter utgör viktiga delar av konstvärlden. Möjligen kan man säga att personen Sturtevant agerat inom denna värld medan personen Beltracchi inte gjort det. Det är enbart hans förfälskningar som cirkulerat i konstvärlden. Själv har han stått utanför.

Som jag ser det är huvudskillnaden emellertid en annan. Sturtevant har aldrig gjort någon hemlighet av att hon använt sig av andras verk. Hon har agerat helt öppet. Beltracchi däremot har handlat bedrägligt. Han har signerat egna verk med andras namn.

Sturtevants syfte har hela tiden varit att skapa diskussion kring sådana centrala konstbegrepp som originalitet, original och autenticitet. Vad betyder dessa begrepp i dag? Vilken roll spelar de i en värld översvämmad av originalkopior? Beltracchis syfte förefaller däremot ha varit att tjäna pengar.

Att bägge är oerhört målarskickliga hantverkare utplånar på intet sätt denna skillnad. Samma sak med Ulf Lindes repliker av Duchamps verk på Moderna. Linder har aldrig gjort någon hemlighet av att det är han som tillverkat dem. Hade han gjort det, hade han inte varit bättre än Beltracchi.

Lars O Ericsson är konstskribent och docent i filosofi vid Stockholms universitet. kultur@svd.se

Sessler visar den analoga tidens förfall

Fotoarkeologi från ett nära förflutet. Så skulle man kunna kalla Georg Sesslers utställning på galleri KG 52 (Kammargatan 52 till 14 april). För inte länge sedan, på den analoga tiden, förvarade bildbyråer fysiska kopior i arkiv. Allt efter beställarnas önskemål budades fotografierna eller sän-

des per post. När de kom tillbaka var de kanske lite soligga och hade fått ett vikt hörn eller två. I Sesslers fall hade de även utsatts för en vattenskada. I en utställning präglad av förgänglighetens melankoli har han valt ut och återavbildat sina fotografiers fysiska förfall. CLEMENS POELLINGER

FOTO: SESSLER/OLIVIERO TOSCANI

Vemodigt vacker ruinromantik

FOTOGRAFI

Hyun-Jin Kwak: *The Island*. A case study of a collector's mind

Fotografins hus, Skeppsholmen
TOM 29 APRIL

Det har nästan varit lite tjugat med ruiner inom fotokonsten under de senaste åren. Clay Ketter följde förödelsen som orkanen Katrinas framfart orsakade i slutet av augusti 2005. Duon Yves Marchand och Romain Mefre dokumenterade Detroit's förfall. Annika von Hausswloff reste nyligen runt för att registrera den ekonomiska krisens skövande konsekvenser. Motivet återkommer gång på gång i skiftande tappningar. Hyun-Jin Kwaks senaste verk har därmed mycket att bevisa för att vara originalt.

Platsen är lätt att bestämma: det barberiska palatset från 1500-talet i den italienska staden Reggio Emilia. Tiden tycks däremot undfly bestämda definitioner. Det är som om det förlutna och nuet smälte samman till ett un-

derligt kontinuum, när kameran går in i dessa anrika, folktomma rum. Huset faller sönder som om tiden höll på att åta upp det från alla håll samtidigt.

Vi får aldrig träffa den nuvarande ägaren, Francesco Barbieri. Utan minsta överdrift kan han dock presenteras som en manisk samlare, som fyller sitt hem med pryglar av alla slag. Gamla grammofooner, cyklar och böcker täcks med en stöja av damm. Oräkneliga ting, både värdesaker och skräp, hopas utan rangordning i ett hopplöst kaos. Lukt av mögel och ruttande döda djur tycks sprida sig. Det är en instängd värld i upplösning. Svindlande, ryslig och kusligt vacker, i alla fall på bild.

Det är fotoboken med samma namn som får projektet att växa på riktigt. Magnus Bärtås essä kretsar kring Francesco Barbieris historia. Gabriela Håkansons novell fyller de dokumentära fotografierna med nytt liv.

I samband med utställningen på Fotografins hus visas en inter-

Trots anspråk på sakligheten andas hela fotosviten ett djupt vemod över allt som går förlorat. ”

vju, där Hyun-Jin Kwak hävdar att hennes projekt är motsatsen till ruinromantik. Det dokumentära understryks, medan det symboliska i bildsviten tonas ned. Foucaults begrepp "heterotopia" återkommer gång på gång.

Resonemanget verkar dock mer konstruerat än övertygande. Bildernas visuella kraft överröstar teorin. Trots anspråken på saklighet andas hela fotosviten ett djupt vemod över allt som går förlorat. Kan det bli mer romantiskt än så?

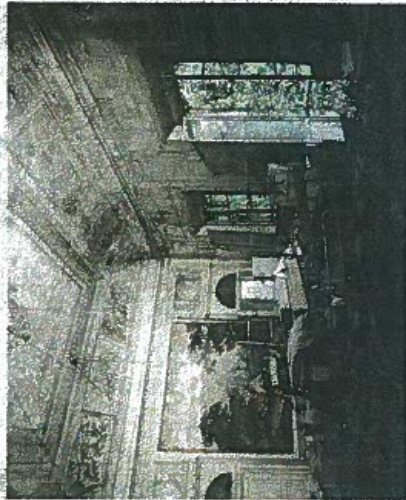
JOANNA PERSMAN
kultur@svd.se

Falling.

FOTO: HYUN-JIN KWAK

FRÅN KULTURSCENENS scen är filmens blickspår i kulturförändring
 REDAKTÖR: Johanna Åberg E-post: kultur@unt.se

RÜINER UTAN ROMANTIK

Hyun-Jin Kwak behärskar det avgörande ögonblicket

KONST

Hyun-Jin Kwak
 Fotografins hus
 Stockholm
 (t o m 28 april)

I SKRÖGAN AV FOTOGRAFISKA och Moderna museets satsning på fotografi bedriver den lilla, ideella institutionen Fotografins hus en väldigt pålitlig och högaktuell verksamhet i sina lokaler på Skeppsholmen i Stockholm. Här är fokus mindre show och mer samtids-

konst, vilket inte ska uppfattas som att utställningarna där nödvändigtvis är svårare än de som äger rum i större rum. Om Fotografiska, som profilerar sig med internationella vandringsutställningar med stjärngästar, är Disney on Ice så är Fotografins hus den seriöst satsande konstakaren som jagar en nyskapande koreografi och inte nöjer sig med något annat än en pallplats i det kommande mästerskapet.

Just nu visar Fotografins hus utställningen *The Island - a case study*

of a collector's mind där konstnären Hyun-Jin Kwak har dokumenterat det barberiska palatset, en majestätisk men svårt förfallen 1500-talsbyggnad i centrala Reggio Emilia i Italien.

Huset, som fortfarande är bebott av en liten familj som inte är i stånd att renovera det gigantiska palatset, har förvandlats till något som på ytan gestaltar en snabbt accelererande klassresa nedåt och på djupet något större och undflyende som handlar om för-

gånglighet och predestination. Huset nyarrangerade ägare villkar, att döma av det bild- och textmaterial som presenteras, bara kunna iaktta förfallet och fylla de väldiga rummen med bråte i en omfattning som närmar sig misiskt samlande.

HYUN-JIN KWAK är en väldigt skickligt berättande konstnär som har en imponerande förmåga att ladda sina bilder med en

känsla av att fånga ett avgörande ögonblick. *The Island* är inte lika direkt anslående som Kwaks genombrottserte *Girls in uniform*, som tidigt visades på Uppsala konstmuseum, men laborerar med samma effekter av identitet i förändring.

Det mest imponerande med Kwaks arbete är för övrigt att hon trots ett både gåtfullt och poetiskt ansåg aldrig blommar ut i någon fullskalig ruinromantik

utan hela tiden liksom anmynder ett större, mer komplicerat syfte. Presentation består av några stora bilder, en diskret video, och ett större antal bilder som i mindre format ligger uppgraddade på några bord. Fotografi, visar det sig, blir ofta intressantare om den inte gömmer sig bakom fläckigt glänsande printar i mentalformat.

Sebastian Johans
 sebastian.johans@unt.se

KAMPANJARBEETE. Kate McCann visar upp en bild på sin försvunna dotter Madeleine. Deras kampanjande i medierna har setts som suspekt.
 FOTO: FRANCISCO SECO/SCANPIX

- Konsten - <http://konsten.net> -

Hyun-Jin Kwak på Fotografins Hus

Postat av [Johanna Theander](#) den 12 april 2012 @ 14:47 i [Recensioner](#) | [Kommentera](#)

Hyun-Jin Kwak ställer för tillfället ut på Fotografins Hus i Stockholm och detta är en utställning man med fördel skall se. Född i Sydkorea och utbildad vid bland annat Konstfack har denna fotograf redan mycket på sitt CV. Med soloutställningar och grupputställningar i både Sverige och utomlands, får vi nu på Fotografins Hus ta del av Kwaks senaste projekt "The Island - A case study of a collectors mind". Genom titeln kan man uttyda att utställningen handlar om mycket mer än enbart fotografi, utan här presenteras en hel historia.

Utställningen baseras på bland annat research och intervjuer kring ett nedgången palats och dess invånare i hjärtat av Reggio Emilia, bara några stenkast från stadens torg. Hyun-Jin Kwak kom i kontakt med byggnaden när hon var i staden första gången 2008 och trodde liksom många av stadens invånare att det var öde. Byggnaden uppfyllde alla kriterier för ett övergivet hus då tomten var fylld av gamla övervuxna byggmaterial, skräp och bråte. På de låsta järngrindarna satt en skylt med texten "keep out". Trots detta visade sig att palatset faktiskt var bebott av en man på 60 år som heter Francesco, hans unga kubanska fru och deras nyfödda son. Huset har varit i Francescos familjs ägo i många generationer och det är han som initierat olika renoveringsprojekt som aldrig fullföljts. Francesco har också problem med att göra sig av med tillhörigheter och han samlar på saker och släpar hem det som många förmodligen skulle kalla skräp. Det är dessa människor och palatsets öde som Kwak följt mellan 2008 och 2010, och genom olika medier har detta resulterat i en nästintill episk historia.

Hyun-Jin Kwak undersöker huset och familjens historia samt även perceptionen av huset som en avvikelser från den sociala normen genom medier som video, undersökningar, intervjuer samt arrangerat fotografi. Fotografierna blir dock extra viktiga i utställningen eftersom de drar in betraktaren genom en nästan magisk utstrålning. Eftersom Kwak arbetar med arrangerat fotografi liknar motiven övergivna teaterscener från svunna tider där skådespelarna sedan länge dragit vidare. Hon blandar motiv som ruttnande bjälklager och enorma samlingar trasiga och oigenkännliga ting med andlöst vackra fresker och takmålningar. Det är nästintill omöjligt och absurt att tänka sig att någon faktiskt bor i dessa miljöer, inte bara för att de praktiskt verkar obeboeliga utan även på grund av det vemod som Kwak förmedlar med bilderna. Även bilderna av innergården och fasaden speglar detta vemod med byggmaterial och gamla cementblandare övervuxna av murgröna. Den djungel och vildvuxenhet som tränger sig på palatset påminner betraktaren om tidens obändighet och vägran att stanna för någon. Fasaden är täckt av byggställningar och byggplast som hänger i trasor likt seglen på ett stormhärjat skepp. Det finns något poetiskt i varje bild, vilket också förstärks eftersom vi betraktare vet historien bakom bilderna och framför allt invånarnas öde.

"The Island - A case study of a collectors mind" påminner om Gregory Crewdsons serie "Sanctuary" från 2010 vilken fanns till beskådning på Kulturhuset för en tid sedan. Här är motiven Cinecittà, filmstaden utanför Rom som byggdes under Mussolinis tid och invigdes 1937. Flera delar förstördes i brand 2007 och de bilder Crewdson med sin filmiska kamerablick presenterade var av platser som, liksom i Kwaks bilder, känns sedan länge övergivna. Trots den kunskap man som betraktare har av det faktum att människor faktiskt rör sig och existerar i dessa miljöer gör den fototeknik som både Crewdson och Kwak använder sig av, den arrangerade och filmiska estetiken, att bilden mer känns som målning än fotografi.

Man får dock inte glömma att Hyun-Jin Kwaks projekt är högst multimedialt. Konstnären Magnus Bårtås har skrivit en essä om ämnet baserat på upplevelser och undersökningar och författaren Gabriella Håkansson har skrivit en fiktiv historia kring projektet. Dessa båda texter finns med i utställningens bok och Kwak menar att de inte enbart finns med som illustration till bilderna, utan står som verk i sig själv. Utställningen på Fotografins hus är ett absolut måste och skynda dit, den varar bara till den 28 april.

Adress: Slupskjulsvägen 26 C, Skeppsholmen, Stockholm

Surrealistiskt förfall utan romantik

I centrala Reggio Emilia hittade konstnären och fotografen Hyun-Jin Kwak ett storslaget palats i skoningslöst förfall. Hennes konstprojekt blottlägger en samlares smärtsamma historia men lyfter också fram en tillåtande kultur.

26 mars 2012 kl 11:52, uppdaterad: 26 mars 2012 kl 12:04

Det Barbieriska palatset hyser fem seklers historia och årtionden av duvskit.

- När jag hittade stället blev jag överrumplad av estetiken, utifrån såg jag väldigt lite. När jag till slut kom in var det något helt annat, det var slående tragiskt, säger Hyun-Jin Kwak.

De bilder och den film som hon nu visar på Fotografins hus på Skeppsholmen i Stockholm och som bildar stommen i boken "The island - A case study of a collector's mind" rymmer heller inte ett uns av ruinromantik. Med en närmast saklig precision skildrar hon sönderfallande bjälklag, havererade renoveringsansatser och en manisk samlares övergivna bråte.

I de en gång storslagna rummen härskar fientliga duvor.

- Det är duvor i olika stadier, från nyfödda till döda och mumifierade. Allt är täckt av duvskit som finns i luften du andas. Det var väldigt krävande att vara där och att hela tiden se något som blivit så förstört.

"Heterotopia", är det postmoderna term hon använder, ombedd att förklara sitt intresse för det sönderfallande palatset. Först och främst ett ord för annorlundaskap, tycker hon, men också för att beskriva miljöer med många lager, där mentala rum kan sägas existera parallellt med de fysiska. Vanligtvis jobbar Hyun-Jin Kwak mycket med iscensatt fotografi, i Casa Barbieri hittade hon verkliga miljöer som var närmast surrealistiska.

- Det fanns ingen gräns mellan det verkliga och överkliga, mellan det iscensatta och det som inte var det.

Ägaren, Francesco Barbieri, bor kvar. Han undrade om hon var intresserad av galna människor, men en galen person i ett sådant här hus hade varit helt logiskt och därför inte särskilt intressant för ett konstprojekt, resonerar Hyun-Jin Kwak.

- Jag frågade honom några känsliga frågor och han var väldigt klar. Han gör inte det här med flit, men han är helt medveten om situationen.

http://www.svd.se/kultur/surrealistiskt-forfall-utan-romantik_6952961.svd

Sida 1 av 2

Vilken är hans förklaring?

- Han har tappat kontrollen. Ett sådant här ställe kräver stora resurser, och när det väl börjat förfalla kan det gå väldigt snabbt. Bara på tio, tjugio år kan det se ut som en total ruin.

Ägaren och hans lilla familj bor på den lilla yta som en gång var tjänstebostad i dag de enda rum som inte har klassas förhindra nå grund av

Fler kommentarer 0

FAKTA/HYUN-JIN KWAK

Född: 1974 i Sydkorea.

Bor: I Stockholm.

Bakgrund: Examen i skulptur och installation från Hong-Ik University i Seoul 1998.

Masterexamen från Konstfack i Stockholm 2005.

Visa mer fakta

acacia trees and a villa" av Hyun-Jin Kwak.

lar, madrasser, däck och takpannor ligger i väldiga osorterade travar bland romerska valv och pelare. På innergården håller murgrönan på att ta över, palatsets hastigt rämmande insida har duvorna tagit i besittning. På något ställe syns resterna av en vacker fresk.

Hyun-Jin Kwak inspirerades till verket när hon höll på med "Girls i a uniform", som handlade om unga flickor i det moderna och disciplinerade Korea. "The island. A case study" är disciplinens antites. Francesco är vde palatset av sin far och bor med sin fru och sin lille

son i den del som ännu är beboelig. Liksom Sven-Harry Karlsson är han en samlare – med en monumental skillnad: han tappade kontrollen och har till och med suttit i fängelse för att ha råkat köpa stulna antikviteter.

Hyun-Jin Kwaks fascinerande verk skildrar en person, ett fenomen, som ligger så långt från det moderna västerländska samhällets normer man kan komma. Hon väcker frågor som rör det för oss så centrala begreppet ordning – vad betyder det att samla? Varför

sorterar och klassificerar man sina samlingar? Vad kännetecknar den som inte gör det? Det är på många sätt avvikande att bygga en gyllene konsthall med en herrgårdskopia på taket. Men Barbieri hade förmodligen inte fått hållas mitt i en svensk stad. Till palatset i Reggio Emilia har polisen endast kommit en gång – när grannarna klagat på att han hyste marockanska flyktningar på en av våningarna, bland duvorna.

Julia Svensson
julia.svensson@dn.se

Upplevelser med förhinder

Video. Samtidskonstens kärleksförhållande till filmen har denna säsong fått en rejäl genomlysning i fyra parallella utställningar i Stockholm. Kulturhusets "Bortom tid – internationell videokonst nu" (visas t o m 20/5) innehåller 30 verk från videokonstfestivalen LOOP/Screen i Barcelona.

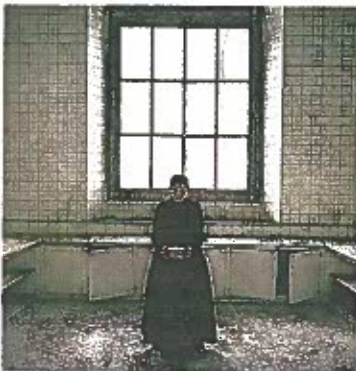
Utställningen utger sig för att förmedla ett "urval av det mest intressanta inom den internationella videokonsten". Och nog finns här spännande namn som Marco Brambilla, Yang Fudong och Marina Abramovic, liksom både fängslande och humoristiska verk.

Ändå tar det inte mer än fem minuter innan jag känner mig störd och efterhand riktigt förbannad.

I princip alla verken har ljud som konkurrerar med varandra och det är hopplöst svårt att koncentrera sig även visuellt, eftersom bara ett fåtal filmer visas i avgränsade rum. Som vanligt finns knappt heller några sittplatser, ibland inga alls, trots flera verk på upp mot en timme!

Dessutom är informationen om både verken och konstnärerna så begränsad på plats att det är rent oförsämr.

Ändå fastnar jag en stund framför Marina Abramovics "Holding milk", där hon under 12 minuter håller en skål mjölk så stilla att

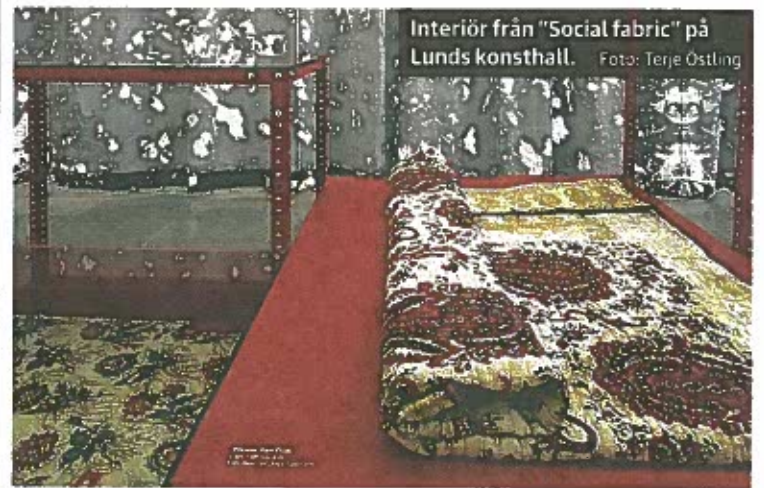

Videoverket "Holding milk" av Marina Abramovic.

bara lite skvimpas ut. Men hon gråter inte över spilld mjölk.

Det gör jag.
Birgitta Rubin

Utställning.

Interiör från "Social fabric" på Lunds konsthall. Foto: Terje Ostling

Röd tråd. Berättelsen om den indiska bomullsindustrin

"Social fabric"
Lunds konsthall

Visas t o m den 27 maj

Hur förklarar man globaliseringen för dagens akademiska medelklass? Kanske så här: en komplicerad installation med notapparat, lite socialrealistiskt måleri, några timmar dokumentära intervjuer, ett antal rullar indiska tyger från kolonialtiden och ett antikt exemplar av Marx "Kapitalet" i en glasmonter.

Sisådär. Visuell komplikation, kryss. Journalistisk närvaro och historisk konkretion, kryss, kryss. Revolutionär teori, kryss. Allt på plats.

Så skulle jag kunna inleda en ironisk recension av Lunds konsthalls nya utställning om den indiska bomullsindustrin, "Social fabric". Men den här gången får någon annan skriva den. Av två skäl: dels för att det här är bland det mest intellektuellt och visuellt stimulerande som visats här på länge. Dels för att konsthallen nu är under visst politiskt tryck, sedan en kritisk "medborgarenkät" kommit upp på den kommunala agendan. En tredjedel av invånarna sägs vara negativt inställda till konsthallen, som enligt kommuntjänstemännens utvärdering av enkäten har problem med pedagogiken.

"Social fabric" är på flera sätt ett typexempel. Tyska Alice Creischers komplicerade "Apparat för att genom osmos motverka trycket från rikedom under betraktande av fattigdomen" är verkligens kryptisk med sina många stativburna skärmar där bildcollage, symboler och diagram skapar en svårgenomtränglig rebus som det krävs ett tjockt, förklarande kompendium för att tränga in i.

Efter den faktachocken hamnar man i utställningens dokumentära "arkiv", med dess timmar och åter timmar av filmer och intervjuer med textilarbetare i Bombay. Avsedda att ses av vem, kan man undra. I dessa delar blir "Social fabric" ännu en av dessa självrefererande, visuella avhandlingar som med suverän nonchalans fullkomligt ignorerar alla krav på tillgänglighet.

Sådant kan givetvis kritiserars. Jag

har gjort det själv, vid flera tillfällen, eftersom jag i princip tycker att en offentlig utställningslokal har ett ansvar gentemot både konstnärer och publik att göra konsten rättvisa. Men när kommunala förvaltningar utifrån grumligena opinionsundersökningar börjar ha synpunkter på innehållet i institutionernas verksamhet är det ändå läge att hissa varningsflagg. I dag, den 19 april, läggs utvärderingen av enkäten på politikernas bord, och jag kan bara hålla tummarna för att man lägger den till handlingarna, och lugnt och sansat konstaterar att all konst inte kan se ut på samma sätt.

Ska vi tala pedagogik handlar det också om att inse att det även i den textbaserade, teoritunga konsttraditionen finns starka upplevelser att hämta. Vad gäller "Social fabric" är den i grunden inte särskilt svårbegriplig. Den kräver tid, det är en annan sak. Men ger man den bara den tiden framträder en sällan hörd berättelse som på ett fängslande sätt binder samman estetik och ekonomi, med den indiska textilproduktionen som den röda tråden. Och där flera verk – som indiska Archana Handes globaliseringskritiska bildrullar – helt enkelt är förföriskt vackra.

Mer än en konstutställning är det här ett temporärt museum, över den globala handeln och de orättvisor och konflikter den producerar vid sidan av all rikedom och alla fascinerande bildhybrider.

Ett sådant museum är det inte varje stad som har.

Dan Jönsson
konst@dn.se

Antigone i Skärholmen
en ungdomsmusikal med 21 personer på scen

4-16 maj

bilj: voxpacts.com

STATENS MUSIKVERK

Konst

Utställningar/bok. Hem i olika tappningar

Hemmet – trygghetens och skräckens borg

Tolv konstnärer undersöker fenomenet hem med spännande infallsvinklar. Men de får för lite utrymme på Sven-Harrys konsthall, tycker Julia Svensson.

"Ett riktigt hem - en replik på en replik"

Sven-Harrys konstmuseum, Stockholm. Visas t o m 27/5.

Hyun-Jin Kwak

"The Island. A case study of a collector's mind"

Fotografins hus, Stockholm. Visas t o m 28/4.

Att byggmästaren Sven-Harry Karlsson på toppen av sitt gyllene konsthus vid Vasaparken låtit bygga en exakt rekonstruktion av sitt hem, herrgården Ekholmsnäs på Lidingö, är på en gång lite tossigt och härligt. Den svenska konsthistorien får onekligen fler dimensioner i en hemmiljö – som att den bruna soffan i vardagsrummet har specialdesignats för att matcha tavlorna från Carl Fredrik Hills sjukdomsperiod.

Samtidigt har Sven-Harry på sätt och vis förvandlat sitt liv till ett konstexperiment: är ett artificiellt hem också ett hem? Det förtäljer inte historien. Men han bor i en lägenhet i samma hus, och enligt uppgift drar han sig ibland tillbaka för att titta på fotboll bland Hillmålningarna. När den öppna spisen inte fungerade placerade han nämligen en tv i hålet.

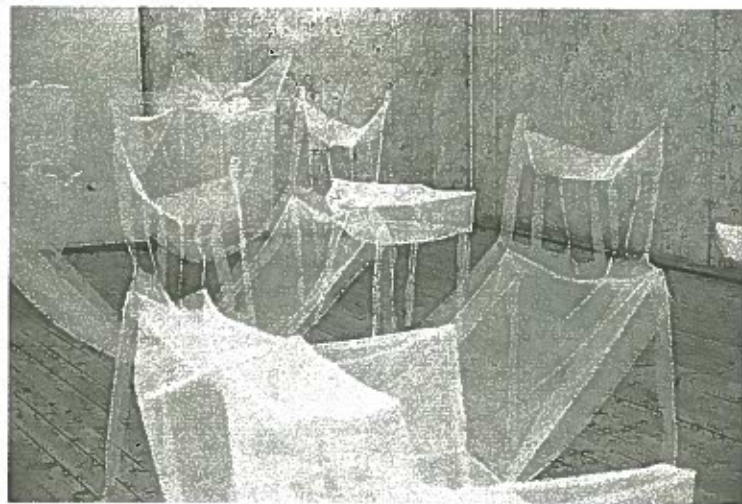
Det är herrgårdskopian på taket som föranleder utställningen med den finurliga titeln, "Ett riktigt hem - en replik på en replik", som är ett intelligent grepp på fenomenet hem och hur vi skapar det.

I första rummet vrider och vän-

der Carl-Oskar Linné på sammanhanget hem och identitet. Strama gipsskulpturer på golvet symboliserar ett miljonprogramsområde. Konstnären, som själv flyttade runt mycket som barn, utforskar med text och fotografier vad olika bostadsområden kommunicerar – och vad människor redan som barn bildar sig för uppfattning om människor, baserat på husens utformning.

Fotokonstnären Aida Chehrehgosha, tar i det upprörande verket "Det här är erat fel" upp begreppet hem. "Jag associerar det med mitt barndomshem, vilket är förknippat med otrygghet och olust", skriver hon. Tyvärr skulle den enda bild som presenteras här, ett sovrum tomt på människor, där ljuset flödar in på den slitna heltäckningsmattan, vinna på att presenteras tillsammans med de andra i serien – där känslan av obehag under ytan är betydligt starkare.

Meta Isæus-Berlin, som på senare år övergivit installationskonsten för måleriet, är en mästare på att gestalta rumsliga miljöer. Även hon uppehåller sig vid minnet, i verket "Återblickens transparence" (2004). Den underbart drömska installationen fyller hela rummet på andra våningen. Jag blir sittande en lång stund på bänken i dörröppningen för att betrakta möbelskulpturerna i skir vit organza, upphängda i tunna trådar. Sängar, fåtöljer, stolar, en lampa. Ett rum får här gestalta själva livet. Liksom

Meta Isæus-Berlins drömska installation "Återblickens transparence".

Foto: Meta Isæus-Berlin

Kristina Janssons "Castle-Be-Geist".

Chehrehgoshas "Tvångstanke nr 76".

man fortfarande kan framkalla en bild av möbler som en gång stått i ett rum, befolkas ens tankevärld av de personer, föremål och händelser som inte finns med längre, huller om buller.

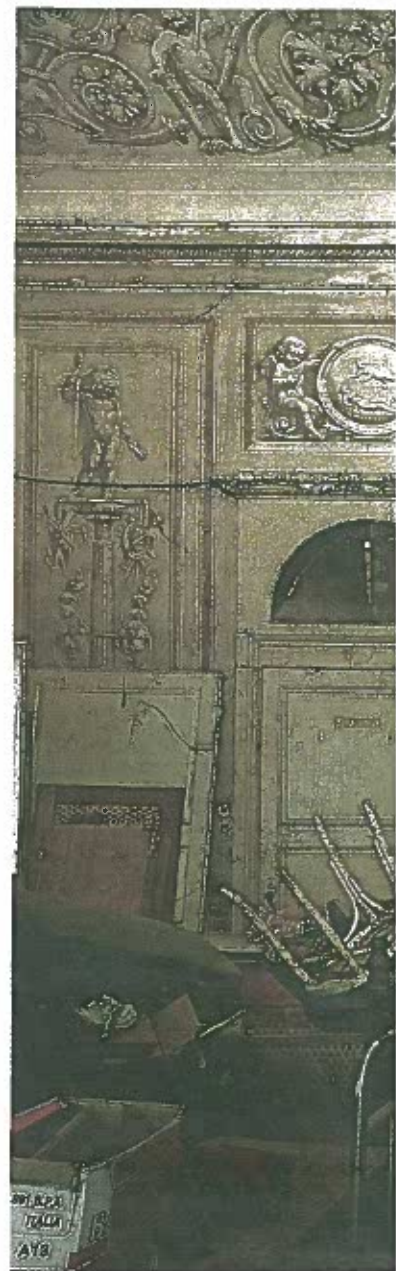
I vart och ett av verken skymtar spännande infallsvinklar, ofta politiska, vilket är särskilt markant i "Handbok för hemlösa", Per Haselbergs humoristiska dokumentation av svårigheterna med att folkbokföra sig i en husvagn – en kommentar till bostadspolitikerna i Stockholm.

Tyvärr känns det alltför ofta som

att de bara skrapar på ytan. När tolv konstnärer ska samsas om utrymmet blir det smärtsamt tydligt hur litet museet i själva verket är – och hur dåligt det därför passar för grupputställningar.

Därför är det en fröjd att Hyun-Jin Kwaks "The island. A case study of a collector's mind", utöver det lilla brottstycket på Sven-Harrys, också går att se i sin helhet på Fotografins hus.

Palazzo Barbieri i den italienska staden Reggio Emilia, som Hyun-Jin Kwak har dokumenterat under

"Grand 3 - A view of a little hill with

flera års tid, är ett ytterst pikant fall av förfall. En del vill kalla det ruinromantik – men det här är mer än så. Jag rekommenderar alla att läsa Magnus Bårtås förord i boken som ger en presentation av både Francesco Barbieri, som bor i palatset, och av staden Reggio Emiliias historia (dessutom innehåller boken en rafflande novell av författaren och DN-skrivaren Gabriella Håkansson, om hur antikvitetsamlande kan få fatala konsekvenser).

Det är ett skrotupplag, om än ett vackert sådant, som träder fram på Hyun-Jin Kwaks bilder. Gamla cyk-

Konst och design i korthet.

Outsidern GAN auktionsfavorit

Auktioner. Både Stockholms auktionsverk och Bukowskis har matrosmålningar av Gösta Adrian-Nilsson som katalogomslag för vårens moderna auktioner, vars visningar nu har öppnat. Outsideren GAN har först på senare år erkänts som pionjär för futurismen och kubismen i Sverige och efter den stora retrospektiven på Waldemarsudde förra våren har Auktionsverket bland annat fått i toppnumret "Katarinahissen II" från 1915 och Bukowskis "Flotte" från 1921 – båda värderade kring 2,5 miljoner kronor.

GAN flyttade till Paris 1920, där

han blev granne och vän med Fernand Léger. Samma år signerade Léger akvarellen "Bogserbåten", ett fint exempel på hans maskinkubism som Bukowskis värderat upp till 4 miljoner.

Här finns även rariteter bland textilierna, som sällan uppskattats efter förtjänst. Anna Casparssons fantasifula bildbroderier borde hamna på museum, varav den nästan två meter höga "Sagan om livets slott" ropas för ynka 30 000-40 000 kronor. Barbro Nilssons stiliga matta "Solfäcker", som mäter hela 25 kvadratmeter, har trots en arbetsinsats på över ett år ett marknadsvärde runt 150 000 kronor.

Auktionsverket stoltserar med delar av inredningen från Käbi La-

Gösta Adrian-Nilssons "Flotte".

reteis och Ingmar Bergmans hem där en sliten fåtölj från Svenskt Tenn toppar med en värdering upp till 15 000 kronor.

Birgitta Rubin

Glaskonst med sötma och svärta

Glas. I Ulla Forsells glas möter det söta det svarta. Hennes utställning med nytt glas på Galleri Inger Molin i Stockholm (visas t o m 2/5) är en uppvisning i glaskonst på högsta nivå mellan idyll, sinnlig livsglädje och slagskugga.

Forsell är en av pionjärerna inom det svenska studioglas och har drivit egen verkstad sedan 1974. I skivor med växtmotiv är glaset laddat med stämningar från 1800-talsluntor och museisamlingar.

En magnifik "väggspiegel" är utställningens bravurnummer där Edgar Allan Poes korpar lurar bland italienskt prunkande

Ulla Forsells "Primavera".

glasblomster, läckra som tårtprydnader. Forsell har själv spräckt spegelglaset för att föregå olyckan.

I några medicinflaskliknande skulpturer drar flortunna glasbubblor i väg med sina inneslutna gaser, den gamla vetenskapens odörer, befriade och utsläppta på grönbeta. Petter Eklund

Några sakupplysningar om sammanhanget för de utställningar som curerats på Fotografins Hus.

Fotografins Hus infrastruktur är finansierad av Stockholms stad och Statens kulturråd. Allt arbete utförs ideellt av Olof Glemme och Hans Hedberg, en anställd står för öppethållande. Inför varje budgetår görs ansökningar om medel för nästkommande år hos Stockholms stad och Statens Kulturråd. Ansökningarna bedöms kollegialt av referensgrupper bestående av framstående konstnärer och kulturarbetare, vilka tar ställning till hela den planerade utställningsverksamheten, samt även sätter denna i relation till det som visats under tidigare verksamhetsår. Referensgrupperna arbetar med olika kriterier, men främst handlar det om konstnärlig kvalitet. Beslut fattas sedan av Stockholms stads kulturnämnd respektive Statens kulturråds generaldirektör. Sedan Olof Glemme och Hans Hedberg tog över verksamheten 2010 har omsättningen mer än fördubblats.

Fotografins Hus har en internationell profil. Ambitionen är att introducera internationellt etablerade konstnärskap som ännu inte är kända för en svensk eller skandinavisk publik, eller att ställa ut oetablerade svenskar. Det förstnämnda arbetet genomförs i samarbete med ambassader och kulturinstitut, vilka ofta bidrar ekonomiskt för att projekten skall kunna genomföras. För att få en närmare uppfattning om de utställda konstnärernas kvalitet kan man besöka deras hemsidor.

- I normalfallet produceras och cureras utställningarna av Olof Glemme och Hans Hedberg tillsammans.
- Likaså produceras och redigeras som regel en intervjufilm med den utställande konstnären (15-20 min) som visas i galleriet (med svensk översättning), också detta i samarbete mellan Glemme/Hedberg.
- Dessutom skrivs en introducerande text till utställningen, på svenska och engelska av Hans Hedberg vilken interfolieras med konstnärens bilder och sänds ut i ett e-postutskick till cirka 3000 adresser, även internationellt.
- Dessutom görs ett traditionellt brevutskick till cirka 300 adresser i form av en mindre trycksak med text och bilder.

Verksamheten bedrivs i ändamålsenliga och vackra lokaler i ett sjuttonhundratals hus på Skeppsholmen i Stockholm, i närhet till Moderna museet, Nationalmuseum, Kungl. Konsthögskolan, Arkitekturmuseet och Östasiatiska museet.

Utställningarna recenserar som regel av riksmidia; exempelvis, SvD, DN, SR (Kulturnytt) SVT (Kulturnyheter) m.fl.